

forretningssted eller som fjernsalg, er der allerede efter den gældende retstilstand fortrydelsesret.

Justitsministeriet finder det rigtigst, at omfanget af forbrugerens ret til at fortryde forsikringsaftaler ikke indskrænkes på dette område. Skulle man bibeholde fortrydelsesretten vedrørende motoransvarsforsikring og bygningsbrandforsikring, der er indgået uden for fast forretningssted eller ved fjernsalg, samtidig med at øvrige indgåede aftaler om motoransvarsforsikring og bygningsbrandforsikring skulle undtages fra fortrydelsesretten, ville der opstå en unødigt kompliceret retsstilling, ikke bare for forbrugerne, men også for forsikringselskaberne.

På denne baggrund indeholder forslaget en almindelig regel om fortrydelsesret for forbrugerforsikring, der også omfatter de to nævnte typer af forsikring.

Den almindelige ret for en forbruger til at træde tilbage fra en forsikringsaftale foreslås gennemført ved indsættelse af et nyt kapitel 4 a i loven. Kapitlets regler skal gælde for alle forsikringer, der tegnes ved forbruger aftaler. I konsekvens heraf bestemmes det i forslaget, at reglerne i lovens kapitler 3 og 4 herefter ikke længere skal gælde for forsikringsaftaler.

3.2.2. Fastsættelse af en fortrydelsesfrist på 14 dage

Justitsministeriet har overvejet, om den frist på 7 dage, der i dag gælder på de særlige områder, hvor der er fortrydelsesret efter loven, bør forlænges.

For indførelse af en almindelig 14 dages-frist taler den omstændighed, at der for visse aftaler inden for livsforsikringsområdet vil være en forpligtelse til i dansk ret at gennemføre en frist på mindst 14 dage for forbrugerne til at blive frigjort fra aftalen. Som omtalt nedenfor fastsætter et EF-direktiv en forpligtelse for medlemsstaterne til at gennemføre en sådan frist for visse individuelle livsforsikringer, der er tegnet i henhold til reglerne om forsikringstjenesteydelser.

For ikke at komplicere retstilstanden med forskellige fortrydelsesfrister for forskellige typer af forbrugerforsikringsaftaler finder Justitsministeriet, at der generelt bør indføres en 14-dages fortrydelsesret for sådanne aftaler. Herved vil der i forhold til den gældende retstilstand ske en styrkelse af forbrugerens retsstilling.

3.2.3. EF's andet livsforsikringsdirektiv

Visse af de forsikringer, som lovforslaget gælder for, er omfattet af EF's 2. livsforsikringsdirektiv (direktiv 90/619/EØF, Rådets andet direktiv om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte livsforsikringsvirksomhed, om fast-

sættelse af bestemmelser, der kan lette den faktiske gennemførelse af den fri udveksling af tjenesteydelser, og om ændring af direktiv 79/267/EØF).

Efter artikel 15 i dette direktiv skal en forsikringstager, der tegner en individuel livsforsikring, have en frist på mellem 14 og 30 dage fra det tidspunkt, hvor han har fået meddelelse om, at forsikringsaftalen er indgået, til at opsiges aftalen. Reglen gælder kun i tilfælde, hvor forsikringsselskabet fra et forretningssted, der er etableret i én medlemsstat, påtager sig forsikringsforpligtelsen i en anden medlemsstat. Medlemsstaterne kan i øvrigt undlade at anvende reglen på aftaler, der indgås for seks måneder eller derunder.

Den nævnte bestemmelse i 2. livsforsikringsdirektiv indeholder således en forpligtelse til at gennemføre en frist på mindst 14 dage for forsikringstageren til at blive frigjort for sine forpligtelser i henhold til aftalen, men kun for de omtalte særlige typer af forsikring.

Ved fastlæggelsen af de nærmere retsvirkninger af forbrugerens krav om at blive frigjort fra aftalen bemærkes, at det ved indgåede forsikringsaftaler vil kunne tænkes, at forsikringsselskabet har opfyldt nogle af sine forpligtelser i henhold til aftalen, inden forbrugerne meddeler selskabet sit ønske om at blive løst fra aftalen.

At selskabet eventuelt har opfyldt en del af sine forpligtelser ved at have stillet risikodækning til rådighed i perioden mellem aftaleindgåelsen og forbrugerens anmodning om at blive løst fra aftalen, skal efter forslaget ikke afskære forbrugerne fra at fortryde forsikringsaftalen, ligesom selskabet ikke skal kunne kræve vederlag for den allerede opfyldte del af forsikringsaftalen.

Denne fastlæggelse af fortrydelsesretten som en ret til ikke blot at opsiges aftalen efter sædvanlige regler herom, men til at annullere aftalen, svarer til regler om fortrydelse, der er indført ved gennemførelsen af dørsalgsloven i den oprindelige skikkelse og ved vedtagelsen af lovændringen i 1987 på grundlag af det i pkt. 2.1. omtalte EF-direktiv om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler indgået uden for fast forretningssted.

Reglerne i 2. livsforsikringsdirektiv om forsikringstagerens ret til at blive løst fra sine forpligtelser fra forsikringsaftalen gælder som nævnt kun for forsikring, der tilbydes som tjenesteydelser over landegrænserne.

Ved fastlæggelsen af området for, hvilke forsikringer der i dansk ret skal være omfattet af en fortrydelsesret, er det skønnet rimeligt – navnlig for at opnå et styrket retsstilling for forbrugerne – at gennemføre samme mulighed for fortrydelse, uanset om forsik-